

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 16466/2025
28.05.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Александра Јовановић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, Полицијска управа за Град Београд, УКП 6.Одељење, чији је заступник Државни правобранилац, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гж 16261/23 од 03.07.2025. године, у седници одржаној 28.05.2026. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гж 16261/23 од 03.07.2025. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Београду Гж 16261/23 од 03.07.2025. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 8931/22 од 15.03.2023. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име дуга исплати 4.125,00 динара са законском затезном каматом од 07.07.2022. године до исплате. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова поступка исплати 32.300,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Вишег суда у Београду Гж 16261/23 од 03.07.2025. године, ставом првим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу првом изреке, тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се тужена обавезе да му на име дуга исплати 4.125,00 динара, са законском затезном каматом од 07.07.2022. године до исплате. Ставом другим изреке преиначена да првостепена пресуда у ставу другом изреке и обавезан тужилац да туженој накнади трошкове првостепеног поступа (погрешно наведено другостепеног) од 9.000,00 динара. Ставом трећим изреке обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове другостепеног поступка од 18.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са

предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној на основу члана 404. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" 72/11... 18/20) ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни суд у већу од пет судија.

Предмет тражене правне заштите је новчано потраживање на име неисплаћене накнаде трошкова за рад адвоката, постављеног за браниоца по службеној дужности, а за састав трошковника у преткривичном поступку. Побијаном одлуком је правноснажно одбијен тужбени захтев. Имајући у виду садржину тражене правне заштите и начин пресуђења, Врховни суд налази да у конкретном случају у овој врсти спора не постоји потреба за уједначавањем судске праксе или новим тумачењем права, као ни разматрањем правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана. Разлози на којима је заснована побијана одлука нису у супротности са тумачењем материјалног права из одредаба чланова 2, 23. и 65. Закона о адвокатури и члан 261. ставови 1. и 2. Законика о кривичном поступку. Према одредби члана 71. тачка 5. ЗКП бранилац има право да у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени. То значи да су права браниоца ограничена правима која у поступку има окривљени, из чега следи да је бранилац овлашћен да процесне радње предузима искључиво у корист осумљученог, односно окривљеног. У конкретном случају тужилац као бранилац осумњиченог, постављен је по службеној дужности у преткривичном поступку по решењу Министарства унутрашњих послова, Полицијске управе за Град Београд КУ 11632/20 од 24.12.2020. године. У том предмету захтевао је између осталог и накнаду трошкова за састављање захтева за накнаду трошкова (трошковника) који му није исплаћен. Како је тужилац као бранилац по службеној дужности поднео трошковник у своје име и у своју корист у погледу сопствене награде и трошкова које је имао као адвокат, односно искључиво у своје име и за свој рачун, то састављање трошковника није нужни издатак, нити је уперен на остваривање права на одбрану окривљеног. Указивање у ревизији на различиту судску праксу у сличним и истоветним ситуацијама не указује нужно и на другачији правни став, јер правилна примена права у споровима са захтевом као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања.

Сагласно наведеном, Врховни суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији, као изузетно дозвољеној применом члана 404. став 1. ЗПП, на основу чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије у смислу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку и утврдио да ревизија није дозвољена.

Чланом 468. став 1. ЗПП прописано је да су спорови мале вредности спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења

тужбе. Чланом 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда (донете у поступку о спору мале вредности) није дозвољена ревизија.

Тужба ради исплате поднета је 07.07.2022. године. Вредност предмета спора је 4.125,00 динара и поступак је вођен по правилима о спору мале вредности.

Како је побијаном другостепеном пресудом одлучено у спору мале вредности у коме је према члану 479. став 6. ЗПП искључено право на изјављивање ревизије, то ревизија туженог није дозвољена.

Иако је побијаном одлуком преиначена првостепена пресуда, нема места примени одредбе о дозвољености ревизије из члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП, јер се наведена одредба може применити само када се примењује општи режим допушености овог правног лека, али не и у споровима у којима је посебном одредбом овог закона или посебним законом, одређено да ревизија против одлуке у тој врсти спорова није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Мирјана Андријашевић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**